

Nr 174.

Av herr **Hedenström**, *angående förhöjda tillfälliga avlöningstillägg åt statsrådets ledamöter och åt rikets landshövdingar.*

Till grund för Kungl. Maj:ts proposition nr 326 angående tillfällig lönereglering under år 1919 för vissa befattninghavare å ordinarie stat inom den civila statsförvaltningen m. m. ligger ett av 1902 års löneregringskommitté utarbetat förslag angående tillfällig lönereglering för befattningshavare vid statsdepartementen, centrala ämbetsverk, hovrätterna m. m. (kommitténs betänkande delen LIX). Kommittén framhåller i sitt betänkande, att i fråga om befattningshavare med högre avlöning än den för tredje normalgraden gällande starka skäl visserligen kunde anses föreligga att för åtskilliga av dessa föreslå avlöningsreglering efter helt andra grunder än dem, kommittén eljest funnit sig böra tillämpa, men att, under kommittén gjorda förutsättningar, kommittén måst inskränka sig till att för samtliga ifrågavarande befattningshavare föreslå en löneförbättring att utgå med procentuellt ungefär enahanda belopp, som ifrågasatts för tredje normalgraden. I anslutning härtill har kommittén för befattningshavare med en avlöning, överstigande 13,000 kronor, föreslagit ett avlöningstillägg av 2,000 kronor. Kungl. Maj:ts föreliggande framställning ansluter sig i denna del till kommitténs förslag.

Då enligt min mening övertygande skäl kunna förebringas att — åtminstone för vissa av senast omförmälda befattningshavare — anlägga andra beräkningsgrunder i avseende å det ifrågasatta avlöningstillägget än dem, som kommit till uttryck i Kungl. Maj:ts förslag, anser jag mig härutinnan böra påkalla riksdagens uppmärksamhet. Jag har härvid tanken närmast riktad på landshövdingarna i riket och ledamöterna av Konungens statsråd.

Innan jag ingår på de skäl, som synas mig tala för ett tillmä-
Bihang till riksdagens protokoll 1919. 3 saml. 75 häft. (Nr 174.) 1

tande av avlöningstillägget efter andra grunder för sistbemälda tjänsteinnehavare än för övriga, vill jag i korthet lämna några erinringar om de nuvarande avlöningsförmånerna för landshövdingarna och statsråden, om deras tillkomst och vad i övrigt kan vara av vikt vid bedömande av frågan om högre avlöningstillägg åt dessa befattningshavare än vad Kungl. Maj:ts förslag innebär. Jag tillåter mig först vidröra landshövdingarnas avlöningsförhållanden.

Landshövdingarnas kontanta avlöningsförmåner bestredos under större delen av förra århundradet av medel av den s. k. landshövdingeregleringsfonden. Sedan under 1860-talet fråga väckts, huruvida icke landshövdingarnas löner skulle, efter dåmera ändrade förhållanden, kunna inom de för ändamålet befintliga och påräkneliga tillgångar lämpligare regleras, förklarade Kungl. Maj:t enligt nådigt brev den 28 november 1871 sig med en sådan reglering avse såsom slutligt mål *dels* att samtliga landshövdingar, jämte det de bibehöllos vid bostad i länsresidenset och vid därtill hörande trädgård och parkanläggningar, finge från landshövdingeregleringsfonden kvartalsvis uppbära övriga löneförmåner, sätta till vissa belopp i penningar, *dels ock* att statsverket befriades från forselönsersättning samt viss gottgörelse för indragna räntor och tiondeanslag. För vinnande av detta mål meddelade Kungl. Maj:t vidare vissa bestämmelser angående sagda löneregleringsfond. Efter det sedermera den sålunda åsyftade regleringen av landshövdingelönerna och i samband därmed statsverkets befriande från nämnda onera blivit genomförd, utgjorde lönerna, utövar den landshövdingarna tillkommande rättigheten att njuta bostad i länsresidenset och begagna de därtill hörande trädgårdar och parkanläggningar, för landshövdingarna i Göteborgs och Bohus län samt i Malmöhus län 15,500 kronor för vardera och för en var av de övriga tjugotvå landshövdingarna 13,000 kronor. Till 1884 års riksdag framlade Kungl. Maj:t förslag om indragning av landshövdingelöneregleringsfonden till statsverket och uppförande å riksstaten av ett till landshövdingelönernas bestridande erforderligt ordinarie anslag. Någon annan ändring i avseende å själva lönerna ifrågasattes då icke, än att avlöningen till landshövdingen i Göteborgs och Bohus län ansågs böra bestämmas till ett till 17,000 kronor förhöjt belopp. Kungl. Maj:ts förslag i angivna hänseenden blev av riksdagen bifallet.

I avseende å vissa under senare år ifrågakomna, i samband med landshövdingarnas avlöningsförmåner stående spörsmål tillåter jag mig erinra om följande.

Enligt gällande avlöningsvillkor åtnjuter landshövding fri bostad. Däremot ålåg det landshövding tillförene att själv bekosta boställslägenhetens uppvärmning. På grund härav hade landshövdingarna ansetts skyldiga att själva bekosta jämväl införandet av värmeledning i residenshusen. I de län, där av statsverket medel för detta ändamål förskjutits, hade landshövdingarna jämväl erlagt ränta och amortering å de förskjutna kostnaderna. I statsverkspropositionen till 1917 års riksdag (sjätte huvudtiteln) föreslog Kungl. Maj:t riksdagen medgiva, dels att kostnaden för uppvärmning av landshövding tillagd boställslägenhet måtte från och med viss angiven tidpunkt övertagas av statsverket, dels ock att, därest det ålåg landshövding att erlægga ränta och amortering å av statsverket förskjuten kostnad för införande av värmeledning i hans boställslägenhet, denna skyldighet måtte bortfalla, så vitt den avsåge efter viss angiven tidpunkt belöpande ränta och amortering.

I anledning av denna framställning framhöll riksdagen, att flertalet av de åt landshövdingarna upplåtna boställsvåningarna uppenbarligen vore tilltagna med en storlek, som icke erfordrades för en privatman utan ansetts betingad av landshövdingens ställning inom länet. Med hänsyn härtill och då kostnaderna för boställsvåningarnas uppvärmning så oerhört stegrats, hade riksdagen ansett det med rättvisa och billighet förenligt, att staten bidroge till bestridandet av dessa kostnader. Att emellertid, som Kungl. Maj:t föreslagit, låta staten övertaga kostnaderna i dess helhet, hade icke synts riksdagen lämpligt, utan hade riksdagen ansett, att staten borde bidraga med hälften av de verifierade uppvärmningskostnaderna. Mot förslaget att låta landshövdingarnas skyldighet att bidraga till kostnaderna för införande av värmeledningar i deras boställslägenheter bortfalla hade riksdagen icke haft något att erinra.

1884 års riksdags beslut angående lönereglering för landshövdingarna innebar, bland annat, att landshövding skulle för de årligen återkommande resorna i anledning* av beväringmönstringarna äga åtnjuta rese- och traktamentsersättning enligt gällande resereglemente. Särskild gottgörelse för hans resor i övrigt inom länet hade icke ifrågasatts. Genom 1885 års värnpliktslag befriades emellertid landshövdingarna från skyldighet att förrätta beväringmönstringar. Därigenom bortföll också möjligheten att utan särskild kostnad fullgöra plikten ifråga om de årliga resorna till inhämtande av kännedom om länet, vilken plikt jämlikt landshövdingeinstruktionen tillkommer landshövdingen. Då på grund härav en rubbning inträtt i de förhållanden, som varit bestämmande för Kungl. Maj:ts beräkningar av de lönebelopp, som Kungl. Maj:t enligt proposition

till 1884 års riksdag ansåg böra för landshövdingarna fastställas, föreslog Kungl. Maj:t i proposition till 1887 års riksdag, att landshövding måtte berättigas att från och med sistnämnda år för resor, som han verkställde till inhämtande av närmare kännedom om vad till länets bästa kunde lända, erhålla rese- och traktamentsersättning enligt gällande resereglemente, dock med högst visst för varje särskilt län angivet belopp.

Denna proposition, som emellertid avstyrktes av statsutskottet, kom på grund av riksdagsupplösning icke att av riksdagen behandlas, och har sedermera — fränsett de tre nordligaste länen — annan ändring i nu berörda förhållanden icke skett än att landshövdingarna allt sedan år 1902 åtnjutit fria resor å statens järnvägar inom länet. I avseende å de nordligaste länen medgav 1917 års riksdag, på grund av Kungl. Maj:ts därom gjorda förslag, att landshövdingarna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län berättigades att vid resor för besökande av olika orter inom respektive län till inhämtande av närmare kännedom om vad till länets bästa kunde lända av statsverket åtnjuta ersättning för kostnad för användning av automobil, för skjuts eller båtlega samt för anlitande av vägvisare och bärare.

De andra befattningshavare, ifråga om vilka jag ansett en förbättring av den utav Kungl. Maj:ts föreslagna provisoriska löneregleringen vara av omständigheterna påkallad, äro *statsrådets ledamöter*. Härröra landshövdingarnas nuvarande avlöningsförhållanden från början av 1880-talet, giver en undersökning rörande statsrådets avlöningar vid handen, att dessa i avseende å tidpunkten för deras fastställande i det stora hela datera sig ända från 1856—1858 årens riksdag.

En sammanfattning av tillkomsten rörande nuvarande avlöningar för ledamöterna av Konungens statsråd torde kunna vara av visst intresse för frågans belysande, och vill jag i detta hänseende erinra om följande.

Chefen för justitiedepartementet. Vid 1856—1858 årens riksdag föreslog Kungl. Maj:t, att justitiestatsministern, vilken då åtnjöt i lön 6,750 R:dr och i taffelpenningar 5,250 R:dr eller tillsammans 12,000 R:dr, måtte erhålla en förhöjning å lönen med 6,000 R:dr till 18,000 R:dr. Riksdagen begränsade anslagsövningen till 3,000 R:dr och fastställde sålunda justitiestatsministerns avlöning till 15,000 R:dr.

I proposition till 1871 års riksdag föreslog Kungl. Maj:t, att, mot det den åt justitiestatsministern i kronans hus nr 1 i kvarteret Beridarebanan inom Klara församling för det dåvarande upplåtna boställslägenhet bleve till statsverkets disposition avträdd, ett belopp av 3,500 R:dr måtte

uppföras att såsom årlig hyresersättning åt justitiestatsministern utgå från början av år 1872. Riksdagen beviljade också den äskade hyreseringen å 3,500 R:dr.

I anledning av den år 1876 vidtagna grundlagsändring, enligt vilken Konungen äger utnämna en av statsrådets ledamöter att vara statsminister, påkallades ändrade lönebestämmelser, och Kungl. Maj:t föreslog jämväl sistnämnda års riksdag, bland annat, att å andra huvudtiteln, istället för justitiestatsministerns lön, uppföra lön till chefen för justitiedepartementet med 17,000 kronor. Denna Kungl. Maj:ts framställning blev ock av riksdagen bifallen.

Justitieministerns avlöning utgår alltjämt med 17,000 kronor.

Chefen för utrikesdepartementet. Vid 1856—1858 årens riksdag föreslog Kungl. Maj:t att utrikes statsministern, för vilken i då gällande riksstat var uppförd såsom avlöning 4,500 R:dr i lön och 6,500 R:dr i taffelpenningar eller tillsammans 11,000 R:dr Banko, motsvarande 16,500 R:dr R:mt. måtte erhålla förhöjning å avlöningen med 7,500 till 24,000 R:dr R:mt. Riksdagen biföll den äskade ansökningsönskan.

Den år 1876 vidtagna grundlagsändringen, varigenom, bland annat, benämningen å utrikesstatsministern ändrades till ministern för utrikes ärendena, föranledde icke någon ändring i avseende å utrikesministerns avlöning, och utgår densamma alltjämt med 24,000 kronor.

Chefen för lantförsvarsdepartementet. I anledning av Kungl. Maj:ts därom framställda förslag beslöt 1856—1858 årens riksdag höja departementschefens avlöning, som då utgjorde 10,500 R:dr, med 4,500 R:dr till 15,000 R:dr R:mt. Härjämte åtnjöt departementschefen fri boställsvåning (i det f. d. Preissiska huset).

Sedan vid utnämning av ny departementschef år 1867 Kungl. Maj:t förklarat chefen för ifrågavarande departement böra frånträda den åt honom förut upplåtna boställsvåningen mot enahanda hyresersättning, som tilldelats cheferna för civil-, finans- och ecklesiastikdepartementen, vilka fått avstå från förut innehavande ämbetsvåningar, föreslog Kungl. Maj:t i framställning till 1868 års riksdag, att å fjärde huvudtiteln måtte uppföras en årlig hyresersättning åt ifrågavarande departementschef till lika belopp, som blivit beviljat nyssnämnda departementschefer eller 2,000 R:dr. Framställningen bifölls av riksdagen.

Departementschefens avlöning utgår alltjämt med tillhopa 17,000 kronor.

Chefen för sjöförsvarsdepartementet. I anledning av Kungl. Maj:ts därom gjorda förslag beslöt 1856—1858 årens riksdag höja departementschefens avlöning, som då utgjorde 10,500 R:dr, med 4,500 R:dr till 15,000 R:dr. Dessutom åtnjöt departementschefen fri boställsvåning (i kronans hus å Skeppsholmen).

På grund av behovet av annan användning av nämnda boställsvåning föreslog Kungl. Maj:t 1878 års riksdag att bevilja departementschefen hyresersättning till lika belopp med övriga departementschefer eller med 2,000 kronor, vilken framställning ock blev av riksdagen bifallen.

Departementschefen åtnjuter för närvarande alltså tillhopa 17,000 kronor i avlöning.

Chefen för civildepartementet. I anledning av Kungl. Maj:ts därom gjorda förslag beslöt 1856—1858 årens riksdag höja departementschefens avlöning, som då utgjorde 10,500 R:dr, med 4,500 R:dr till 15,000 R:dr. Härjämte åtnjöt departementschefen fri boställsvåning (i kommerskollegii hus).

Enär nämnda boställsvåning sedermera kom att erfordras för vissa ämbetsverk föreslog Kungl. Maj:t 1862—1863 årens riksdag att åt ifrågavarande departementschef uppföra å sjätte huvudtiteln en årlig hyresersättning till lika belopp, som blivit beviljad cheferna för finans- och ecklesiastikdepartementen, eller 2,000 R:dr. Framställningen bifölls av riksdagen.

Alltsedan dess har departementschefen åtnjutit avlöning å tillhopa 17,000 kronor.

Chefen för finansdepartementet. Vid 1856—1858 årens riksdag föreslog Kungl. Maj:t, att avlöningen för departementschefen måtte, istället för 10,500 R:dr, som densamma då utgjorde, utgå med 15,000 R:dr, ävensom att, då denne departementschef vore i saknad av boställe, han måtte erhålla en årlig hyresersättning av 2,000 R:dr. Framställningen blev av riksdagen bifallen.

Departementschefens avlöning utgör allt fortfarande tillhopa 17,000 kronor.

Chefen för ecklesiastikdepartementet. I anledning av Kungl. Maj:ts därom gjorda förslag beslöt 1856—1858 årens riksdag höja departementschefens avlöning, som då utgjorde 10,500 R:dr, med 4,500 R:dr till 15,000

R:dr. Härjämte åtnjöt departementschefen fri boställsvåning (i kanslihuset).

Då med ändring av nämnda vånings egenskap av boställsvåning tillfälle ej kunnat beredas ifrågavarande departementschef att erhålla annan bostad i något kronans hus, förslög Kungl. Maj:t 1862—1863 årens riksdag att åt nämnda departementschef i riksstaten uppföra hyresersättning till lika belopp, som förut beviljats chefen för finansdepartementet eller 2,000 R:dr, vilken framställning ock blev av riksdagen bifallen.

Departementschefens avlöning uppgår fortfarande till sammanlagt 17,000 kronor.

Chefen för jordbruksdepartementet. Sedan riksdagen på Kungl. Maj:ts därom framställda förslag godkänt vissa ändringar i Regeringsformen m. m., avseende inrättande av ett jordbruksdepartement, beslöt riksdagen år 1900, likaledes i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag, godkänna stat för jordbruksdepartementets avdelning av Kungl. Maj:ts kansli, och beviljades i samband därmed avlöning åt chefen för nämnda departement med 17,000 kronor.

Statsråden utan departement. I anledning av Kungl. Maj:ts därom framställda förslag beslöt 1856—1858 årens riksdag, att avlöningen för statsråden utan departement, vilken då för en var utgjorde 9,000 R:dr, skulle ökas med 3,000 R:dr och sålunda för en var utgöra 12,000 R:dr.

Med bifall till Kungl. Maj:ts förslag beslöt vidare 1908 års riksdag höja avlöningen till en var av de tre statsråden utan departement med 3,000 kronor till 15,000 kronor.

Lönefyllnad åt statsministern. I anledning av år 1876 vidtagen grundlagsändring, enligt vilken Konungen ägde utnämna en av statsrådets ledamöter att vara statsminister, påkallades förändrade lönebestämmelser. Kungl. Maj:t föreslog 1876 års riksdag att — utom förändring av lön till en justitie-statsminister (15,000 R:dr) till lön åt en chef för justitiedepartementet (17,000 kronor) — å sjätte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av högst 6,500 kronor, varav statsministern skulle, utöver den lön, honom såsom ledamot av statsrådet eljest tillkomme, uppbära fyllnad till det belopp, som dittills utgått till justitiestatsministern, eller 18,500 kronor. Framställningen blev av riksdagen bifallen.

1908 års riksdag höjde avlöningen till en var av statsråden utan departement från 12,000 till 15,000 kronor. Med bifall till Kungl. Maj:ts därom gjorda framställning medgav samma års riksdag — under fram-

hållande att riksdagen funne skäligt, att statsministerns lön, då utgående med 18,500 kronor, fortfarande måtte kunna uppgå till ett belopp, som med 6,500 kronor överstege de konsultativa statsrådets löner — att av det under sjätte huvudtiteln till lönefyllnad åt statsministern uppförda förslagsanslag av högst 6,500 kronor statsministern måtte äga att, utöver den lön honom såsom ledamot av statsrådet eljest tillkommer, uppbära fyllnad, så att hans avlöning i dess helhet komme att uppgå till 21,500 kronor.

Med den betydande stegring, som företrädesvis under senare tider inträtt i kostnaderna för alla förnödenheter, har den enligt hävdvunnen uppfattning landshövdingen påvilande förpliktelsen att i residensstaden utöva en viss gästfrihet kommit att bli alltmera kännbar; endast delvis har detta förhållande kunnat motvägas av den inskränkning i representationsskyldigheten, vilken ändrade tidsförhållanden medgivit. Med landshövdingens ställning i detta hänseende är ju även förenat åliggandet för honom att hava sin bostad i länsresidenset och därmed nödvändigheten att låta möblera, uppvärma och belysa ett betydligt större bostadsutrymme än varav han måhända skulle vara i behov under andra förhållanden. Uppvärmningskostnaderna hava, såsom erinrats, endast delvis avlyfts från landshövdingen.

Det torde ej kunna råda mer än en mening därom, att landshövdingarnas avlöningar äro allt för låga i förhållande till nu rådande tidsförhållanden och särskilt i betraktande av de ekonomiska uppoffringar av olika slag, ämbetena ifråga givetvis påkalla. I det allmännas intresse bör uppenbarligen ligga att tillse, att landshövdingarna icke betungas med av deras ämbeten föranledda utgifter i sådan grad, att enskild förmögenhet kommer att utgöra nödvändig förutsättning för att kunna åtaga sig landshövdingebefattning.

I än skarpare dager framträda de missförhållanden, som enligt min mening äro i förevarande avseende för handen, om man tager i betraktande, hurusom landshövdingarnas avlöningsförmåner fastställdes för mer än 35 år tillbaka i tiden och att vad då kunde anses såsom skäligt och tillfyllest numera ingalunda kan betraktas såsom full compensation för det mångfrestande och, såsom antytts, med ekonomiska uppoffringar förenade arbete, som numera åvila landshövdingarna. Härtill kommer vidare, att för nästan samtliga tjänstemannakategorier inom den civila förvaltningen lönerogleringar under senare tider vidtagits, varigenom dessa kårers ekonomiska villkor blivit allt efter tidsförhållandena tillgodosedda, medan

däremot landshövdingarnas år 1884 fastställda löneförmåner ännu icke blivit underkastade någon sådan reglering.

Vid nu anförda förhållanden finner jag en höjning av det utav Kungl. Maj:t nu föreslagna avlöningstillägget vara i hög grad av omständigheterna pakallat. Jag vill i detta hänseende föreslå, att tillägget bestämmes till för en var landshövding 7,000 kronor, varigenom alltså den totala avlöningen skulle komma att uppgå till för landshövdingen i Göteborgs och Bohus län 24,000 kronor, för landshövdingen i Malmöhus län 22,500 kronor och för en var av övriga landshövdingar till 20,000 kronor. Även om — vilket jag förutsätter — härtill kommer krigstidstillägg enligt eventuellt nya grunder, komma dock dessa avlöningar att hålla sig kring undergränsen av de avlöningsbelopp, som numera består chefsbefattningar inom industrien och den enskilda företagsamheten över huvud, vilka härvidlag kunna komma till jämförelse.

Vad jag yttrat angående landshövdingarnas avlöningsförhållanden äger i mångt och mycket tillämpning jämväl å de löneförmånar, som för närvarande tillkomma *statsrådets ledamöter*. Dock synas mig missförhållandena i avseende å de sistnämnda framträda så mycket bjärtare, som, efter vad mina i det föregående lämnade erinringar giva vid handen, deras nuvarande avlöningar kunna sägas i stort sett härröra från 1856 — 1858 årens riksdags beslut. Det ligger i öppen dag, att vad som för mer än 60 år sedan ansågs som skälig ersättning för en person med den ansvarsfulla ställning, en ledamot av statsrådet intager, icke numera ens tillnärmelsevis kan motsvaras av nu utgående avlöningsbelopp. Tager man därjämte i betraktande det i högsta grad ökade arbete, som med tiden kommit att åvila statsrådets ledamöter, synes mig jämväl denna omständighet i sig innebära en ytterligare anledning att tillmäta det föreslagna tillfälliga avlöningstillägget för statsrådets ledamöter efter andra grunder än för övriga statens befattningshavare. Det torde nämligen vara ett allmänt känt och för riksdagens ledamöter nogsamnt bekant förhållande, hurusom arbetsmängden för statsrådets ledamöter i all synnerhet under senare tid vuxit i en omfattning, som man tillförene näppeligen kunnat förutse. Härjämte vill jag ävenledes erinra om den mera tillfälliga och av växlande politiska konjunkturer beroende ställning, ett uppdrag såsom ledamot av Konungens statsråd innebär, hurusom en person, som kallats att inträda i regeringen, ofta kan få lämna en inkomstbringande och med framtida ekonomiska utvecklingsmöjligheter förenad befattning, hurusom en flyttning till huvudstaden och bosättning därstädes

— så vida vederbörande förut där ej är bosatt — betingar avsevärda kostnader, samt vidare hurusom all möjlighet till annat förvärvsarbete uppenbarligen är under vederbörandes statsrådstitid fullständigt utesluten.

Vid övervägande av på frågan inverkande omständigheter anser jag mig böra föreslå, att det tillfälliga avlöningstillägget bestämmes för statsministern till 13,500 kronor och för ministern för utrikes ärendena till 11,000 kronor, varigenom alltså den totala avlöningen för en var av dessa skulle komma att uppgå till 35,000 kronor. För en var av övriga ledamöter av statsrådet synes mig den totala avlöningen böra uppgå till 25,000 kronor, vadan alltså det tillfälliga lönetillägget borde för departementschef bestämmas till 8,000 kronor och för statsråd utan departement till 10,000 kronor.

Vid bifall till mitt förslag skulle den härav betingade kostnadsökningen belöpa sig till 198,500 kronor mer än vad i förevarande proposition beräknats för tillfällig lönereglering för befattningshavare å ordinarie stat. Fördelad på de olika huvudtitlarna skulle kostnadsökningen uppgå för en var av andra, fjärde, femte, sjunde, åttonde och nionde huvudtitlarna till 6,000 kronor, för tredje huvudtiteln till 9,000 kronor samt för sjätte huvudtiteln till 153,500 kronor.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag,

att riksdagen må, i anledning av Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition nr 326

dels besluta, att tillfällig löneförbättring må för år 1919 utgå till landshövding med 7,000 kronor, till statsministern med 13,500 kronor, till ministern för utrikes ärendena med 11,000 kronor, till en var av övriga departementschefer med 8,000 kronor samt till statsråd utan departement med 10,000 kronor;

dels ock vid bifall härtill vidtaga en sådan höjning av de utav Kungl. Maj:t å tilläggsstat för år 1919 ifrågasatta förslagsanslagen till tillfällig lönereglering för vissa befattningshavare å ordinarie stat inom den civila statsförvaltningen, att

anslaget å andra huvudtiteln ökas med kronor	6,000
» » tredje » » » »	9,000
» » fjärde » » » »	6,000
» » femte » » » »	6,000

anslaget å	sjätte	huvudtiteln	ökas	med	kronor	153,500
»	»	sjunde	»	»	»	6,000
»	»	åttonde	»	»	»	6,000
»	»	nionde	»	»	»	6,000

Stockholm den 28 mars 1919.

J. A. Hedenström.